

Ako si zabíjame fantáziu detí

"Predstavivosť je dôležitejšia ako vedomosti". (Albert Einstein)

Fantázia detí je často ohromujúco bohatá a nekonečne nádherná. Avšak medzi predstavami našich najmenších a dospelými môže nastať niekedy rozpor, ktorého výsledkom býva, že predstavivosť detí je buď nepovšimnutá, alebo sa skôr trestá ako podporuje.

Manželka vytiahla zo školskej tašky nášho 10-ročného syna pohúžvaný papier a prezrela si jeho obsah. Kresba gitary ju zaujala a pri pochválení syna za jeho tvorivé dielko, namiesto žiarivých ohníčkov v jeho očiach uvidela len náznak apatie a chcel ho zahodiť do koša. Zo synovej reakcie vycítila, že nie je niečo v poriadku a tak s ním celú vec predebatila. Neskôr mi kresbu ukázala a spýtala sa ma na môj

názor na ňu. Nepatrím medzi rodičov, ktorí svoje deti prehnane chvália, alebo vidia v nich malých géniov, ale kresba ma naozaj zaujala a s nefalšovaným prejavom som ju v neprítomnosti syna aj patrične pochválil.

„...a predstav si, že učiteľka sa k tomuto vyjadrila, že tému „Hudobný nástroj“ náš syn nepochopil,“ povedala mi rozčarovane. To, že si vybral gitaru ma ani neprekvapilo, lebo v detskej izbe sa vždy povalovali dve španielky a často musel počúvať staršiu sestru, ktorá dokázala znej vylúdiť nádherné piesne a pokúšal sa ju napodobňovať. Nesnažil som sa ani analyzovať, či náš syn tému pochopil, alebo nepochopil, ale v danom momente ma okamžite napadla príhoda z môjho detstva, ktorá vtedy naozaj zabila moju tvorivosť na dlhé roky a preto som ju považoval za dôležité vyrozprávať môjmu synovi.

Vstúpil som do jeho detskej izby, sadol som si k nemu na posteľ a začal som rozprávať svoj príbeh: „Keď som bol asi tak v tvojom veku, tak sme dostali ako tému namaľovať „More“. Mňa vždy voda a more fascinovalo a preto som sa tejto téme veľmi potešil. Svoje dielko som maľoval precízne dlho a s nadšením, na palette temperovými farbami horlivo mixujúc tie najpestrejšie farby, ktoré oživovali môj podmorský svet, aký som ho prežíval z prečítania desiatok kníh. S výsledkom som bol nadmieru spokojný a očakával som zaň

pochvalu. Učiteľke sa moje „neuhladené impresionistické prevedenie“ maľby nepáčilo. Vtedy

zabila na dlhé roky moju fantáziu a ku kresleniu som sa odvážil až po dlhých rokoch... veď vieš, že dokážem „tak trochu kresliť, však?“ Syn sa na mňa usmial a zo záujmom dopyčoval môj príbeh aj s dovetkom...

„Nenechaj sa odradiť od čohokoľvek čo robíš s nadšením. Ja v tvojej kresbe vidím tvoje nadšenie a radosť... v jej farebnosti, ukázal si tvorivosť - lebo si nič neokresľoval, ako svoju poctivosť a pracovitosť, lebo namalovať toľko nôt dalo teda poriadnu námahu. Ja som naozaj prekvapený z toho, čo si dokázal nakresliť a naozaj sa mi to páči.“ Tak trochu som mu aj vrátil jeho pochvaly na moje kresby, ktoré neraz obdivoval.

Myslím, že naša debata ho trochu upokojila a zmiernila jeho sklamanie. A tá moja úvaha nad tým, prečo detskú predstavivosť posudzujeme podľa nejakých kritérií, ktoré niekto nastavil a určil, že sú to práve tie „správne“ je tu možno na mieste, ale nie je kritikou učiteľa. Je skôr zamyslením, ako si všímať naše deti a pomáhať im prekonávať prípadne neprávosti a sklamanie, ktorých sa im niekedy od nás dospelých dostáva.

